

Осінній дощ

Нестор Чир

Осінній дощ, осінній дощ
Тихцем наів'яв сум і тугу.
Літа, здається, у ніщо
Сплелися — й канули за пругом.
Чому ж тоді гірка печаль
Стрекоче в грудях, мов сорока?..
І мрії жаль, і віри жаль,
Забутих в лабіринтах років.
Жаль материнського тепла,
Що пахло хлібом і садами,
Криницю Білу край села,
Де вже не б'ють ключі піснями.
Іду до тебе без прикрас,
Ти зрозумієш, тільки глянеш,
І поміж днів життя у нас
Одним щасливим більше стане.
Багряні купелі надій
Прилинуть хвилями прибою...
Осінній дощ в душі моїй
Змиває ртуть важкого болю.